

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugaciune de dimineata scrisa de Parintele Arsenie Boca

Doamne Iisuse Hristoase, ajuta-ma ca astazi toata ziua sa ma lepad de mine insumi, ca cine stie din ce nimicuri mare vrajba am sa fac si astfel, tinand la mine, sa Te pierd pe Tine. Doamne Iisuse Hristoase, ajuta-mi ca rugaciunea Preasfantului Tau nume sa-mi lucreze in minte mai mult decat fulgerul pe cer, ca nici umbra gandurilor rele sa nu ma intunece, caci iata pacatuiesc in tot ceasul. Doamne, Cela ce vii in taina intre oameni, ai mila de noi, ca umblam impiedicandu-ne prin intuneric. Patimile au pus tina pe ochii mintii, uitarea s-a intarit in noi ca un zid, impietrind in noi inimile noastre si toate impreuna au facut temnita in care Te tinem bolnav, flamand si fara haina, asa risipind in desert zilele noastre, umbriti si dosaditi pana la pamant. Doamne, Cel ce vii intre oameni in taina, ai mila de noi si pune foc temnitei, aprinde dragostea in inimile noastre, arde spinii patimilor noastre si fa lumina sufletelor noastre. Doamne, Cela ce vii in taina intre oameni, ai mila de noi, vino si Te salasluieste intru noi, impreuna cu Tatal si cu Duhul Tau cel Sfant. Caci Duhul Sfant se roaga pentru noi cu suspine negraite, cand graiul si mintea raman neputincioase. Doamne, Cel ce vii in taina, ai mila de noi, caci nu ne dam seama cat suntem de nedesavarsiti si cat esti de aproape de sufletele noastre si cat ne departam noi prin pacatele noastre. Ci lumineaza lumina Ta peste noi, ca sa vedem lumina prin ochii Tai, sa traим in veci prin viata Ta. Lumina si Bucuria noastra, slava Tie! Amin.

Miercuri 15 IUNIE:

ACATISTUL SFÂNTULUI NICOLAE - ora 6.30 PM

Vineri 17 IUNIE:

ACATISTUL SFÂNTULUI GHEORGHE - ora 6.30 PM

Sâmbătă 18 IUNIE: MOSII DE VARA

UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS - ora 8.30 AM

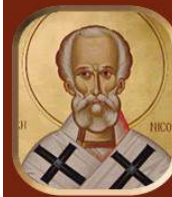
Duminică 19 IUNIE: POGORÂREA SFÂNTULUI DUH

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Luni 20 IUNIE: SFÂNTA TREIME

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A SAPTEA DUPA PASTI

In vremea aceea Iisus, ridicându-Și ochii către cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească, precum L-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine, căci cuvintele pe care Mi le-ai dat, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ei sunt ai Tăi. Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine, Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit nici unul dintre ei, decât numai fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, pentru ca bucuria Mea să o aibă deplină în ei. (IOAN 17, 1 - 13)

Leacul folosit de a nu ne supara de greselile si neputintele noastre

Daca vei cadea vreodata in vreo greseala iertata, in lucru, ori in cuvânt, daca te vei tulbura de vreun lucru petrecut tie, vei face vreo prigoana, pornire de nerabdare, iscodire, banuiala, ori vei cadea in trandavie, nu trebuie sa te tulburi, nici sa te deznadajduiesti ori intristezi, gandind la ceea ce ai facut, ca nu mai poti iesi din astfel de neputinte si ca imperfectiunile tale sunt cauza acestora. Uneori, te tulburi la gandul ca nu umbli in adevar in Duhul si in calea Domnului. Atunci iti incarci sufletul cu mii de spaime.

Ce urmeaza de aici? Te rusinezi a sta inaintea lui Dumnezeu, a indrazni, ca si cum n-ai fi pazit credinta ce esti dator a o tine si-ti pierzi timpul cugetand la aceste lucruri. Atunci examinezi: cat ai stat in fiecare greseala, daca ai cedat, daca le-ai voit ori nu, de ai lepadat acel gand si cele asemenea lor. Si cu cat gandesti, atat te intristezi mai mult. In aceeasi masura dezgustul, supararea si necazul de a te marturisi. Iar cand mergi la marturisire te marturisesti cu o frica impovaratoare si dupa ce vei petrece multa vreme cu marturisirea, tot nu poti avea pace in suflet, caci ti se pare a nu le fi spus pe toate. Astfel traiesti o viata amara si nelinistita, cu putin rod si-ti pierzi vremea. Aceasta ia nastere ca sa nu stim molesirea noastra din fire si sa nu cunoastem felul in care trebuie sa ne tocmim cu Dumnezeu. Adica, mai bine sa folosim o smerita pocainta si intoarcere la Dumnezeu, cand s-ar intampla sa cadem intr-unul din pacatele zise iertate, iar nu de moarte, decat sa luam o amaraciune si tulburare din cauza lor. Am zis, pacate iertate, caci mai obisnuit in ele cade sufletul ce traieste dupa felul descris aici, intelegand numai pe cei cu viata duhovniceasca, doritori de progres si-s fara pacate de moarte.

Celor ce traiesc in mod ticalos, cu pacate de moarte, vatamand cate putin pe Dumnezeu, trebuie sa le dau alta invatatura. Lor nu le merge leacul amintit. Ei trebuie sa se supere si sa planga cu durere, totdeauna sa faca mari sfortari de a-si cerceta constiinta lor si a se marturisi pentru a nu pierde, din cauza si lenea lor, datoria si mentinerea necesara. Deci, ca sa vorbim de linistea si pacea ce trebuie s-o aiba totdeauna slujitorul si robul lui Dumnezeu, adaugam: Aceasta intoarcere si pocainta sa fie toata asezata in nadejdea catre Dumnezeu, bineinteles nu numai pentru greselile usoare si zilnice, ci si pentru cele mari si mai grele din cele obisnuite, in care cateodata cade si servul lui Dumnezeu, dupa slobozire, din cauza celor facute nu numai din moliciune si neputinte ci uneori si din rea vointa. Zdrobirea ce tulbura mintea celui duhovnicesc, nu aduce vreodata desavarsire in suflet daca nu se va uni cu nadejdea in mila lui Dumnezeu. Ea e necesara intai celor ce doresc a iesi din ticalosiile lor, ci si a dobandi o inalta treapta de virtuti, mare dragoste si unire cu Dumnezeu, pe care multi barbati duhovnicesci nevoind sa o inteleaga stau totdeauna cu o inima si cu o minte mai deznadajduita si nu vor sa inainteze ori sa primeasca mai mari daruri de la Dumnezeu, ce le sunt gatite din zi in zi. De multe ori traiesc o viata nemernica, nefolositoare si vrednica de plans. Ei nu vor sa urmeze decat inchipuirile lor. Nu vor sa imbogateasca adevarata si mentinutarea invatatura, ce ii indrepteaza in calea imparateasca a bunelor virtuti crestine si la pacea lasata noua de Hristos, cand zice: "Pacea las voua; Pacea mea dau voua" (Ioan. 14, 26). Apoi acestia sunt datori totdeauna, in vreo suparare din cauza unor indoieli ce urmeaza stiintei lor, sa asculte de parintele duhovnicesc ori de altcineva destul de in stare a da asemenea sfaturi. Aici sa se consacre si sa se odihneasca deplin.

Sfantul Nicodim Aghioritul

Despre a avea dreptate

Unul din pacatele care ne macina sufletul si relatia cu cei din jur este mandria. Si acest lucru se vede in lucurile marunte, de zi cu zi. Deseori, in discutii, tinem sa avem dreptate in ceea ce spunem, sa dovedim ca suntem destepti, intelepti, cunoscatori. Ne contrazicem până în pânzele albe și, de multe ori, sar scânteii. Ne rănim cu vorbe, ne supărăm și astfel ne transformăm viața într-o permanentă luptă.

- Trebuie făcută o precizare, părinte. Eu cred că, de fapt, contrazicerile în esență sunt bune, atâta timp cât duc la un numitor comun, la identificarea adevărului. Nu-i așa?
- Aflarea adevărului? Crezi că te contrazici cu cineva pentru că tu deții adevărul sau dorești să-ți convingi interlocutorul de adevărul tău? Pentru că, în realitate, vorbim de două lucruri diferite.
- De regulă, insistă pe punctul meu de vedere doar atunci când știu sau cred că am dreptate. Cu argumente, evident.
- Și, spune-mi tu mie, cine îți cuantifică dreptatea? De unde știi că dreptatea este la tine? Cine îți acreditează, întărește ori confirmă această dreptate?
- Nimeni, este doar părerea mea despre ceva ce consider evident.
- Și cum se termină astfel de discuții? Îți convingi interlocutorul despre adevărul tău? Plecă acesta luminat după o discuție cu tine? Sunteți mai fericiți, mai recunoscători, mai iubitori unul față de altul?
- Trebuie să recunosc că, de cele mai multe ori, nu. Dar, în timpul discuției, nu realizez acest lucru. Sunt prins de subiect și de moment, iar faptul că nu reușesc să conving, trece în plan secundar. Dar am satisfacția faptului că reușesc să-mi impun punctul de vedere, nu conștientizez eșecul demersului meu.
- Păi, și dacă nu reușești să convingi, de ce insiști?
- Probabil nu realizez că efortul meu nu duce la nici un rezultat sau, nu știu, poate pentru că mă simt bine în propria-mi stare de superioritate.
- Ușor-ușor ajungi să te cunoști, dar vād că la tine procesul de autocunoaștere durează mult prea mult. Bați pasul pe loc de multă vreme.
- Cu ce greșesc, părinte?
- Cu mai multe. În primul rând, încă nu ai capacitatea de a ține discursuri altor persoane ori de a da lecții. Ca să luminezi, trebuie să fii tu însuși lumină, ceea ce nu este cazul. Pe de altă parte, discuțiile purtate cu alții, din ce mi-ai povestit, escaladează de multe ori sau duc la stări tensionale.
- Nu orice discuție, am încercat eu să mai îndulcesc puțin situația, dar se mai întâmplă să ne enervăm, mai ales când țin morțiș să demonstrez că am dreptate.
- Și dacă tot nu convingi, la ce insiști?
- Încă nu am ajuns la întrebarea asta, ca să am un răspuns.
- Ai reușit, în schimb, să dai buna dispoziție pe așa-zisa dreptate. Căci, îți spun eu, oricât de paradoxal și s-ar părea sau nedrept, nu ai garanția că ceea ce spui este drept, nu-i așa?.
- Într-adevăr, nu am nici o garanție. Și atunci?
- Uite cum facem. Pe viitor, renunță la discuțiile astea pătimase, renunță la dreptatea ta. Spune ce ai de zis o dată, cu calm, iar dacă vezi că ceea ce spui nu se prinde, nu mai insista. Zâmbește și treci la altele. Este păcat să dai starea de bine și de bună dispoziție pe o așa-zisă dreptate asupra căreia nu ai nici o certitudine că reprezintă vreo frântură de adevăr. Și, chiar de-ar fi să ai dreptate, tot nu merită să alungi starea de bine, mai ales buna dispoziție din familie. Căci, nu-i așa, cele mai multe discuții de acest gen, în contradictoriu, se petrec în familie. Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Și mai este ceva, foarte important: nu contează atât de mult ce spui, cât faptul cum o spui. Ai grijă la limbaj, la tonalitate, la inflexiuni, la gestică, la tot, pentru că, până la urmă, toate aceste lucruri te definesc.
- Ține minte, cearta nu este războiul oamenilor, ci al duhurilor. Nu contează cine are dreptate, scopul este doar dezbinarea. Oamenii sunt buni receptori ai informațiilor primite dar, cu regret, cei mai mulți o amplifică și o dau înapoi.
- Ce este de făcut, părinte?
- Un singur lucru ai de făcut: să te rogi pentru celălalt și toată starea de tensiune va înceta foarte curând.
- Vād că rezolvarea celor mai multe lucruri stă în rugăciune.
 - Sfințenia se măsoară în cum îi accepți tu pe alții și nu din cum reușești să-i îndrepți pe alții, după cum crezi tu că e bine!